

(reportáž z říjnového pořadu "Pořád něco?" v klubu Rybanaruby)

Pokud se vám zdá název reportáže podivný, tak informuji předem, že s jihočeským městem nemá nic společného a ani 11.října 2006 neřádila na pražských Vinohradech písečná bouře. Ten den se v klubu Rybanaruby v Mánesově ulici, který je současně i čajovnou a obchodem, konal další pořad z cyklu Pořád něco. Znalci vědí, že tímto pořadem, dříve s názvem "?něco nového?", dělá radost nejen sobě jeho pořadatel a dramaturg Karel Vidimský Cimbura.

Tentokrát zvadla avizovala název Velký zvěřinec Terezy Terčové. Terezu Terčovou znám od jejích devatenácti let a troufám si říci, že dost dobře. O nějakých zvířátkách v její rodině jsem ale nikdy neslyšel. Jenže stačil letmý pohled na účinkující a bylo jasno.

Jako první zasedli na židle minipódia otec se synem, **Franta** (otec) a **Martin** (syn) **Vičkové**. Vlci i Vičkové se na našem území sporadicky vyskytují, ale ten večer jsem si přál ještě častější výskyt obou Vičků současně na klubových pódiích. Svě příznivce ani tentokrát otec František nezklamal. Není to tak dávno, co si z důvodu lepší přehlednosti opatřil průsvitky na texty. Texty se sice Františkovi tolik nepřehazují, ale lesknou se. Výsledek je stejný a bez občasných zmatků v textech by potlesk publika

Pavel Zajíc, Zdeněk a Jana Hejkrlíkovi a Luboš Hrdlička

foto: Tomáš Pohl ©

podle mého soudu nebyl tak vřelý. Jenže zážitek z Františkových koncertů není dán jen smíchem při spletení textů. Nevím už po kolikáté jsem poslouchal jazykolamy o problémech s utaženou tkaničkou u boty, o problémech nekuřáka v kuřáckém kupé v rychlíku z Č. Budějovic do Prahy, o sestře Hele zapasované do duše u traktoru (vždy čekám na povzdech: ..ještě, že jsem bratr) či na nejerotičtější - dialog s Annou, zda ano nebo ne, Anno. Je to nezaměnitelné, jazykově nádherné, je to prostě Franta Viček. Jenže František využil hlasového daru svého syna Martina, studenta s milým úsměvem zděděným po tátovi. Tenory obou Vičků daly známým písním novou tvář. Zněla Borovice, Ahoj slunce a další "stříbro a zlato" rodiny Vičků. Zněly i písně Františkova velkého kamaráda Milana Dvořáka. Milan Dvořák seděl přede mnou a já viděl

Byl Písek za oknem?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 31 Říjen 2006 04:00

jeho štíhlou ruku spokojeně dávající takt. Snad se dočkám krásné příležitosti napsat reportáž z vystoupení tohoto tak skromného a tak velkého člověka. Jistě i tentokrát byli v publiku, které se jen s obtížemi vtěsnalo do "obýváku" čili hlediště klubu, lidi, kteří viděli Františka Vlčka poprvé. František byl ale vytleskán na dva přídávky a poslední zněla Houbařská podporovaná v refrénu znalci písně řad publika.

Milé bylo, že jsem v publiku viděl několik známých tváří z oblasti "folkbyznysu". Namátkou jmenuji Míšu Arona z Kamene úrazu, bez řízků, ale s přítelkyní, Michala Knébla, Jardu Budila s chotí, písničkáře Jirku Řehulku z dálky připomínajícího Petara Introviče nebo Marušku "Amunku" Navrátilovou, sluníčko klubu Mlejn. Jak zpívá nedávný jubilant pan Jiří Suchý? v takový krásný společnosti.

Po krátké pauze nastoupila na pódium **Tereza Terčová**, čerstvě promovaná magistra na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Terka dostala od Cimbury slunečnice a od publika potlesk, jenže někdo, patrně bůžek v podobě domorodé masky nad pódiem, si s ní zahrál. Terka nemohl najít kapodastr a jiné, obětavě zapůjčené uměleckými kolegy, nebyly to pravé "kapodastrové". Snad proto se první písničku Terce nepodařilo zazpívat celou. Jenže Terka má své publikum a ti, kteří ji vidí poprvé, se mezi její fanoušky zařadí. Napsal jsem, že Terku znám od jejích začátků. Pro "přestárlost" nesoutěžila na Folkovém kvítku a snad i proto šla tak maličko mimo "Kvítkové ježibaby" - Martinu Trchovou, Žofku Kabelkovou a Magdu Brožkovou. Každá ze tří jmenovaných, dnes už mladých žen, jde svou cestou. Tereza Terčová, krom toho, že je vysokoškolsky vzdělanou studentkou střední školy, Ježkovy konzervatoře, toho už stihla hodně. Cestu dívky s kytarou pokládám za nejtěžší. Jen málokdy je na konci profesní dráhy úspěch Suzane Vega nebo Joni Mitchelové. V případě Terezy Terčové velmi lituji rozpadu plzeňské Fregaty, jejíž kvalita stále stoupala. Jenže Tereza je bojovnice a jen tak se nedá. V Rybářaruby zpívala své, dnes už známé písně jako Nejdleší tunel světa, Pouštní chrám, Můj let i mou velmi oblíbené Město v kalužích. Na Tereze bylo vidět, že ji příhoda s kapodastrem maličko rozhodila, ale majitelce takového hlasu publikum odpustí hodně, natož nervozitu. Já stejně asi nejvíc ze všeho za Terčinými zády vidím a slyším malé jazzové combo někde v malém jazzklubu. To by myslím byla její veliká parketa. Zatím Tereza zkouší jinou tvář s klavíristou, dříve s Kubou Knápkem, dnes se svou profesorkou z konzervatoře. Tereza se s publikem rozloučila tradičně písní *Maří*
Magdalény
z muzikálu Jesus Christ Superstar.

V programu byli pořadatelem ohlášení jako další členové zvěřince Pavel Zajíc a Luboš Hrdlička, zakladatelé budějovické kapely Nezmaři. Jenže Pavel Zajíc měl od sedmi v KD Krakov s Nezmary koncert, kde po skončení produkce čekal rychlý převoz v podobě auta Danči Sedláčkové, šéfové Kamene úrazu. Pořadatel Cimbury se rozhodl splnit si svůj sen, a určitě nejen svůj. Pozval totiž na jeviště i třetího zakladatele Nezmarů **Zdeňka Hejkrlika**. Zdeněk si

přivedl svou ženu

Janu

a vystoupili jako duo. Cimbura se pokusil vysvětlit, jak zapadá jméno Hejkrlík do zvěřince a sdělil, že se vší pravděpodobností je hejkrlík synonymem pro halibut, protože halibut vypadá jako hejkrlík. Po představení jsem listoval v Brehmovi, ale pravděpodobně mám starší překlad, protože jsem nenašel ani halibuta, natož hejkrlíka. Bez ohledu na přírodopisnou záhadu připravili manželé divákům velmi příjemnou část večera. Hejkrlíkovi hrají, slovy Zdeňka, cizí lepší a vlastní horší bláboly. Přiznám se, že oba druhy "blábolů" se mi líbily, ať to byly převzaté jazzůvky jako

Sweet Sue, St. Luis Blues

či

Černá kára

, na kterou si zatím po paní Olmerové troufla jen Zuzana Navarová. Jana zazpívala i pár krásných písní v její rodné romštině i nádhernou Zdeňkovu

Jablůňku

.

Mezitím rozmnožil počet osobností v publiku "folkbyznysu" i Martin Rous a pravděpodobně i díky několika ztraceným řidičským bodům Danči Sedláčkové dorazil i Pavel Zajíc. **Pavel Zajíc s Lubošem Hrdličkou**

obnovili spolupráci letos po dost dlouhé pauze. Takových "uměleckých restitucí" víc! O Pavlu Zajícovi nemusím fanouškům Nezmarů nic vykládat. Krom nesporných hudebních kvalit bych si Pavlovu podobu dokázal představit jako portrét s názvem "Smysl pro humor". Uvedl se tím, že domorodou masku nad pódiem označil jako bustu (podle nových pravidel bystu) Cimbury. Úsudek o správnosti této myšlenky ponechávám na přímých účastnících večera, ostatní nechtě navštíví Rybunaruby. Luboš Hrdlička je na první pohled chlap, který má charisma. Skladby pro Nezmary i pro jiné kapely a poslední dobou i pro pardubická Pouta svědčí o stálé invenci a kvalitě, což si každá z folkových legend o sobě říká nemůže. Sudička či jiné dámy daly kdysi Lubošovi i Pavlovi do kočárku krásné hlasové a jistě i lidské souznění. Obojí bylo ten večer znát po prvních tónech. Luboš Hrdlička se vyznal z lásky k písním Paula Simona. Ona doba New Yorku šedesátých let je těžko popsatelem fenoménem a dotýká se i mladších generací než je generace moje a Luboše Hrdličky. Svědčí o tom například i styl dua Nestíháme, kluků, kteří v té době ještě nebyli na světě. K nejkrásnější písní Paula Simona patří

Sound of Silence

(Zvuk ticha). Simon byl a je nejen geniální melodik, ale i geniální básník. Převést Simonovy verše do češtiny tak, aby český text nedělal originálu hanbu, je nadlidský úkol. Vzpomínám na opačný případ "hororového" převodu textu do češtiny, kdy Sound of Silence "přebásnil" brněnský trubadúr Josef Frídl vystupující stále jako Bob Frídl. Namátkou cituji z příběhu o přeměně chudé moravské vesničky v socialistickou přítomnost: ? místní rozhlas píseň vyhrává, a když tma nám večer nakreslí, maminky jdou pro své děti do jeslí? .Taky Paul Simon. Ten večer podobná hrůza nehrozila a Bob či jiný Vašek nebyli pozváni. Luboš Hrdlička s Pavlem Zajícem jeli "jako dráha" a byla to veliká paráda pro uši.

Byl Písek za oknem?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 31 Říjen 2006 04:00

Jenže zmíněný sen se splnil až nakonec. Na jeviště totiž přinesl Zdeněk Hejkrlík téměř třicet let staré písně z nezmarových začátků. Chyběl jen Zdeněk Svoboda a první sestava Nezmarů byla kompletní. Chvilce či spíše chvilka přípravy a pamětníci se vrátili o mnoho let zpátky a ti mladí poslouchali, jak zněly legendy kdysi dávno. Došlo i na Vem ten krumpáč šéfe a s pomocí Jany Hejkrlikové zazněla i píseň Za oknem, což je původní název snad nejžádanější písně Pavlíny Jíšové Písek. Takže už víte, proč je v názvu reportáže písek s velkým pé.

Jenže bylo jedenáct a bylo třeba končit. Nikomu se domů nechtělo, protože probouzení ze splněných krásných snů má trvat co nejdéle.

Kdo by chtěl prožít další krásný hudební zážitek, může 8.listopadu 2006 v půl osmé zažít v Rybářaruby křest nového CD **Martina Rouse** a poslouchat folkového Anděla 2005 **Jiřího Smrže**

Večer uvádí a asi nejen slovně
Jeroným Jerry Lešner